

POSLJEDICA

Drama u dva čina

LICA

ZU
ŽENA
HODŽA
AKI
MAJKA
TETAK
MALIK
ADA

FRENČI
JASNA
KASIM
KONOBAR

DENI
NECA
LEJLA
SANELA
SENO
NINO
KONOBAR
GAZDA

VLASNIK
GOSPODIN
KONOBAR I
ROKI

I ČIN

1.

Prizor muslimanskog groblja. Kovači. Bijeli mezarovi. Pored njih je mnogo ljudi, više je žena svih dobi. Neke imaju šalove, neke uče Fatihu, neke plaču. Na centralnom mjestu stoji hodža. On je srednjih godina i nosi ahmediju. Oko njega je grupa muškaraca.

HODŽA: Pomolimo se za sve naše sinove i kćeri. Neka im Allah podari Džennet, a nama sabur. Neka nam dâ snage i mudrosti. Neka nas nauči da oprostimo. Treba oprostiti, ali ne zaboraviti. Valja živjeti u miru s našim susjedima... Samo tako možemo opstati. Moramo opraštati, prevazići prošlost, jer budućnost nam je suživot sa susjedima, u miru...

Njegove riječi se gube, i nadjačava ih zvuk mobitela koji zvoni. U prvom planu je sada jedna mlađa žena. Dotjerana je, nosi tamne naočale. Ona je sve vrijeme prisutna na sceni, ali bila je izdvojena i prizor je promatrala sa strane. Zove se Zuhra. Javlja se na mobitel.

ZU: Šta je?... Ne, ne, ne mogu sada pričati... Ne može... Rekla sam ti... Sredi to bez mene... Zvat ću te poslije...

Prilazi joj muškarac srednjih godina.

AKI: Gdje si Zu? Šta ima?...

Zu ga pogleda sa prezirom.

ZU: Ako nemaš ništa pametno reći, onda i ne otvaraj usta. Mogle bi gluposti koje ti izlaze iz usta potrovati ljude...

AKI: (*Smije se.*) E pa tebi se onda ništa neće desiti, ti imaš više otrova nego sve zmije zajedno...

ZU: Ne lupetaj, šta hoćeš?

AKI: Ništa. Došao sam kao i ti... ovdje je i moj brat...

ZU: Da, da, pa što nisi došao ranije, evo sve je već gotovo.

AKI: Šta to, Boga ti! Ti ćeš mi davati savjete! A što ti nisi tamo, nego stojiš ovdje...

ZU: (*Vrlo ljutito*) Zaveži, glupane, šta ti pričaš... Ti meni nešto govoriš, ti... zabušantu, kukavice... profiteru...

AKI: Hej, ne vrijeđaj, šta se odmah upališ...

Zu pripaljuje cigaretu.

ZU: (*Mirnije*) Šta misliš, koliko je...(*zastane*)...

AKI: Šta koliko je?

ZU: Koliko je... (*Razmišlja.*) Koliko je sati? (*Aki gleda na sat, lupka ga, psuje.*)

AKI: Jebem ti sat!...

ZU: Šta je, ne znaš ni na sat!

AKI: Ma, daj ne zajebaji... Nije... nego, ne radi mi sat! Ne radi, majku mu!

ZU: Je li to onaj *Rolex* što si se hvalio da si ga drpio onom Ameru...

AKI: Jest'. Jest' *Rolex*, matere mi. On se cijelu večer hvalio da ima original *Rolex*. Evo vidi... (*pruža joj sat*)...

ZU: (*Gleda sat i smije se.*) Pa tebe svako može prevariti... Glupane. Vidi šta piše: Made in Taiwan.... Gledaj, razmišljaj... (*Smije se i dalje.*)

AKI: (*Psuje.*) Jebem mu mater! Pa otkud sam ja znao? Nisam mu još mog'o na ruci provjeravat' odakle je. Svinja lažljiva. Govno jedno. Tol'ke pare ima, a ni original sat ne može kupit'...

ZU: Ali zato mu ti i kompanija možete uvijek prodati po neki bosanski original. Bosanske umjetnine, ruketvorine, nakit, ćilime, sahanе, demirlije, vezove, po želji... Originale, jeftino uzete od sirotinje...

AKI: Toj sirotinji ne trebaju originali i umjetnost, nego hljeb...

ZU: Jao, dirnuta sam tvojom brigom i pažnjom. Pravi si socijalni radnik. Dobrotvor. Otkako si stupio na scenu sa svojim «humanitarnim projektima» fizički nestaje sve više gladnih, a i broj bh. umjetnina je sve manji... Ne znam šta bi bez tebe. Morali bi čekati svoje nestanke prirodnim putem. Ili, četnike, ali tu si ti..

AKI: Nemoj ti meni četnike spominjat'... Ja sam se borio protiv njih, i brata su mi ubili...

ZU: Ali ste se sad pomirili. I lijepo se slažete, vidim.

AKI: Poslovno. Striktno biznis. Ne slažem se ja s njima, ali surađujem. Šta ćeš, tako nam je grah pao.

ZU: Ništa nam nije palo. Oni koji mogu misliti mogu i birati... Ali, šta ja imam tebi to pričat'. Ti si izabrao...

AKI: Nisam ja izabr'o. Samo preživljavam. I još nešto, mogla bi i ti imati koristi od mojih poslova.

ZU: Ne zanima me nikakva korist. Ti znaš šta mi treba.

AKI: Znam. Znam. Radim na tome. Bit će sve što ti treba, ali trebalo bi mi malo love. Znaš kako je. Svi traže unaprijed.

ZU: (*Daje mu novac.*) Evo ti još ovo. I nema više dok ne uradiš sve što treba i kako treba. Nemoj pomišljat' da me prevariš. Ne bih ti to savjetovala. Znaš mene.

AKI: Ma znam, znam, ne brini.

ZU: Ozbiljno ti kažem.

AKI: (*Udaljava se.*) Dobro, dobro, razumio sam...

U pozadini se ljudi razilaze sa groblja. Zu stoji još neko vrijeme, a onda, kad su gotovo svi otišli, prilazi jednom mezaru, a onda drugom. Miluje kamenje i plače...

ZU: (*Govori mezarovima.*) Nedostajete mi, strašno mi nedostajete, oboje...

Iza drugog mezara pojavljuje se starija žena... Zu se uplaši...

ŽENA: Jesam li te prepala? Izvini, nisam namjerno.

ZU: Nema veze. Ja sam se zaniжела...

ŽENA: A gdje nećeš... Ja i ne znam jesam li više i živa...

Stoje šutke neko vrijeme, `ena glavom pokazuje mezare...

ŽENA: Ko ti je to? Je li muž?

ZU: Nije... Brat, i najbolja prijateljica...

ŽENA: Šta ćeš. Takva nam je sudbina. Moja ti je sva muška čeljad ovdje... Ovdje mi je i muž i dva brata i tri sina... svi. Samo sam ja ovdje, sa ovim tupim bolom u srcu...

ZU: Žao mi je, mora da vam je strašno...

ŽENA: Ima i gore...

ZU: Šta bi to moglo biti?...

ŽENA: Džehennemska vatra, vječne patnje onog svijeta...

ZU: A to, valja prvo ovdašnje istrpit'... I patnje i one koji su ih stvorili, i još stvaraju... sve ubojice ovih ovdje (*Pokazuje na mezarove.*) i njihove pomagače, i sve ostale...

ŽENA: Svi će oni odgovarati za svoja nedjela... Sve njih čeka džehennemska kazna...

ZU: Kako znate?

ŽENA: Allah sve zna i vidi. Dobro dobrim nagrađuje, a zlo i zločince kažnjava. Na ahiretu će im kazne odmjeriti...

ZU: Nisam sigurna... nisam sigurna... Nedovoljno je to... (*Okreće se i odlazi.*)

ŽENA: (*Više za sebe*) E moj sinko, nek' ti se Allah smiluje...

2.

Unutrašnjost kuće koja djeluje oštećeno i zapušteno. I pored toga vidi se da je to prije bila lijepa i prijatna kuća. U sobi ima dosta stvari. Starinske stolice, stolovi, vitrine, fotelje. U jednoj fotelji sjedi starija žena. Ona odaje utisak nenjegovane osobe. Kao i na kući, i na njoj su vidljivi tragovi prijašnje ljepote i otmjenosti. U drugoj fotelji sjedi muškarac približno iste dobi kao žena. I on ostavlja sličan utisak.

MAJKA: Gdje je do sada? Već je trebalo da se vrati...

TETAK: Smiri se. Znaš da je daleko. Treba joj vremena da stigne. A uz to, brate, više ne puca, ne moraš brinuti...

MAJKA: Uh, samo da joj se ništa ne desi... Hajde, pogledaj kroz prozor, možda ide...

Tetak se diže i prilazi prozoru...

TETAK: Evo, hodi, pogledaj i ti. Nema je još, ali samo što nije...

MAJKA: Otkud znaš?

TETAK: Eto znam... Fino. Vidjet ćeš, neću ja ni sjesti a ona će doći...

MAJKA: *(Sve uznemirenije)* ...Ma ne znam ja... Nikad ne znaš šta će biti, nikad nisi siguran da će se vratiti... Tako je bilo i s njima... *(Plače.)*

TETAK: *(Okreće se njoj, nježno.)* Ih, nemoj sada to porediti. Bilo je tad drugačije. Bio je rat...

MAJKA: *(Nervozno)* A šta je sad?

TETAK: Pa nije rat. Ne gine se više. Ljudi se vraćaju...

MAJKA: Hoće li se i oni vratiti! Hoće li?

TETAK: Polahko, polahko, nemoj se uzrujavati. Oni neće. Znaš da neće.

MAJKA: Ja ništa ne znam! Ja više ništa ne znam. Samo znam da ne dolaze. I svi koji izađu ne vrate se.

TETAK: E pa nemoj tako. Evo, naprimjer, ja sam izlazio prije dva mjeseca. Sjećaš se? I? Vratio se za pola sata. Vidi Zu. Ona svaki dan izlazi, i opet se vrati. Pa i Malik. Nekad dođe odmah iz škole.

MAJKA: Ma da hoće više doći. Hajde, pogledaj još jednom.

TETAK: E vala neću! Doći će kad dođe. Opusti se malo... Hajde... Jesam li ti rekao da mi je pisao Vedo... *(Vadi neko pohabano pismo.)* Vidi. Piše da im je odlično u Australiji. On i žena rade u nekom hotelu. Kaže da mu je gazda hotela obećao za godinu dana posao u struci. Da vidiš. Taj ti gazda ima lanac hotela i svi su kompjuterski uvezani. Obećao je Vedi da će mu dati da radi na održavanju tog kompjuterskog sistema. Zamisli! A ovdje je toliko čekao posao... Evo vidi ima i slika... *(Prinosi neke slike.)* ...Evo ih sviju ispred hotela. Vidi što je lijep. Zasad tu žive. Al', kupit će kuću dogodine... *(Prinosi joj slike pod nos.)* Vidi mi unukâ što su porasli... Idu u školu...

MAJKA: Samo da dođu...

TETAK: *(Sklanja slike.)* ...Slušaj, ne možeš tako. Oni moraju izlaziti. A, vala, mogla bi i ti. Prijalo bi ti... Hajde, razmisli o tome. Doktor je rekao da bi ti šetnja i čisti zrak pomogli... Pa makar malo. Mogli bi otići na Vrelo Bosne. Sjećaš se kako je tamo lijepo? Sva ona voda, drveće, zelenilo...

MAJKA: Možda toga više nema...

TETAK: Čega? Kako nema? Šta pričaš! Vidio sam na televiziji... Pa i ti si vidjela prije neki dan... Bosna još uvijek teče, drveće i park su još tamo.

MAJKA: Možda su to stari snimci, pa ih sad puštaju...

TETAK: *(Uzrujano)* Kakvi stari snimci... Pa vidjela si da su tamo bili ljudi za Prvi maj...

MAJKA: Ne vjerujem da je sve tako.

TETAK: *(Još nervoznije)* Ma, šta ne vjeruješ... da voda još teče, da drveće postoji, da je trava zelena!

MAJKA: Ne vjerujem ništa! I da ima toliko ljudi...

TETAK: *(Pomirljivije)* Dobro. Ne moramo na Vrelo Bosne. Možemo sjesti i u našu baštu. Evo, tu ti je pred nosom. Sjećaš li se koliko smo samo sati provodili u njoj? Zu, Haris, Ada... pa Hamo, ja... Hajde, izađi, molim te, da vidiš. Da vidiš kako si zapustila cvijeće. Ruže su ti skroz podivljale. A sjećaš li se samo koliko si nas prije rata proganjala da ti kupimo prvorazredne rasade. Tvoj rahmetli Hamo ih je pokušao donijeti ovdje iz Engleske. 'Mal' ga nisu uhapsili na aerodromu u Zagrebu zbog tih rasada...

MAJKA: Nije on rahmetli...

TETAK: Ma, opet ti... Koliko puta smo pričali o tome... Hiljadu, dvije, sto...

MAJKA: Milion! I ja i dalje ne vjerujem da je mrtav. Otišao je onda na Grbavicu i rekao je da će se vratiti. On uvijek uradi što kaže...

TETAK: E ja ću više izludjeti, a i svi ćemo s tobom. Bona, Hamo je otišao onda na Grbavicu da uzme nešto iz Harisovog stana. Znaš da su četnici toga dana blokirali Grbavicu! Mnogi ljudi koji su se zatekli tamo su ili ubijeni, ili protjerani, ili završili u logoru... nestali...

MAJKA: Nestali, da. Pa kako znaš da je Hamo mrtav? Možda dođe.

TETAK: (*Vrlo smireno*) Nemoj da se opet raspravljamo. Znaš li šta nam je pričao, dok je bio živ, rahmetli Haris? Sjećaš li se da je išao svaki dan na položaje i pokušavao saznati šta mu je bilo s ocem. Sjećaš li se? Još tada, prije svoje pogibije, saznao je da su Hamu odveli i ubili sa još trista drugih...

MAJKA: Ali, možda je on preživio...

TETAK: Nije mogao. Kao što niko od njih trista nije. Za tijelima im se još traga. Znam da ti je teško, jer ne znaš gdje je i je li ukopan... Ali, eto makar znaš gdje je Haris ukopan...

MAJKA: (*Plačno*) Kakva mi je to utjeha... Znamo i ko je odveo Hamu i ko je ubio Harisa... i gdje mu je grob... i šta onda, ništa, ništa... (*Plače glasno.*)

TETAK: Nemoj, molim te, više tako. Toliko smo puta o tome raspravljali. Nemoj ni zbog Zu, ni zbog Malika. Pa dijete je, nije oca čestito ni upamtio. Ostao je bez njega kad mu je bio najpotrebniji. Ali, Boga mi, izgleda, i bez majke. Sad zavisi samo od nas. Tebe, i Zu. Pa ti si mu jedina nana, a Zu tetka...

Ulazi, vrlo bučno, mladić od oko osamnaest godina. To je Malik...

TETAK: Evo ga, taman o tebi pričamo. Nana se već zabrinula gdje si...

MALIK: De Boga ti, stari, popusti me...

TETAK: Vidi ti njega kako razgovara. Pa ja sam ti skoro pa dedo, mog'o bi...

MALIK: Al', srećom, nisi, zato ušuti... Ima li u ovoj kući išta da se jede?

MAJKA: Joj, ne znam da li je ostalo imalo zeljanice i mesa od ručka...

TETAK: Ih, pa šta je i moglo ostati. Bio je samo jedan komadić mesa, i dva zalogaja zeljanice.

MALIK: Pa nisi valjda i to pojeo? Žderonja jedan... Jebem ti!... (*Udara nogom o stolicu.*)

MAJKA: Smiri se, dušo. Sad će doći Zu. Možda će ona nešto donijeti za jelo.

MALIK: Je li? A šta da radim do tada? Da krepam. Što ti ne ustaneš i nešto ne skuhaš? Bolje bi ti bilo da se priхватиš kuhanja, nego što cijeli dan dreždiš u toj fotelji...

TETAK: Sram te bilo. Zar se tako razgovara sa starijima. Pogotovu s nanom koja te je odgojila.

MALIK: Nije ona mene odgojila, nego Zu. I šta se ti više tu petljaš u moj život?! Idi, brate, kod svog sina, pa zvocaj njegovoj djeci.

TETAK: E pa možda ću i otići. Ja sve radi nane, Zu, ali i tebe, odgađam. K'o velim, ovdje sam potrebniji...

MALIK: Nisi, vjeruj mi. Samo ti idi...

TETAK: Eto, to mi je hvala... Otiću ja... Oni me stalno zovu, poželjeli me. A ja sve mislim bolje je da ovdje ostanem, nađem vam se pri ruci...

MALIK: (*Zlobno se smije.*) Ma, ne laži, Boga ti! Vidiš da su te ovdje ostavili, jer im smetaš. Znaju da od tebe nikakve koristi nema. Ostavili su te ovdje nama na teret. I još lažeš da pomažeš. Meni? Meni... Šta ti meni možeš pomoć'?

MAJKA: Nemoj tako, Malik. Tetak pomaže meni. On je rođak tvoga dede, bio je oženjen mojom rahmetli sestrom, i mi se družimo još od djetinjstva...

MALIK: Ma, meni je to vaše druženje perverzno. Bolesno. Ne znam kako vas Zu samo trpi.

TETAK: E, dosta više, mangupe jedan... (*Ide prema njemu.*)

MALIK: (*Prkosno*) Šta je, da me to nećeš udariti, starkeljo jedan!... Ma, samo probaj!

MAJKA: Dosta više, prekini Malik!

MALIK: Ma, dosta mi vas je. Daj mi pare da kupim ćevape...

MAJKA: (*Obraća se Tetku.*) Molim te, daj mi pare iz one ladice...

MALIK: (*Prilazi sam ladici.*) Sam ću uzeti. Nećeš mi valjda ti davati moj novac.

TETAK: Nije to tvoj novac, balavče. To je naš novac. Novac koji tvoja tetka Zu krvavo zarađuje prevodeći danonoćno. Trebao bi to poštovati.

MALIK: Ja poštovati? A šta je s tobom, parazitu jedan...

Ulazi Zu na vrata.

ZU: Šta je sad opet? Kakva je to svađa? Može li proći i jedan dan bez svađe?... (*Svi nešto govore uglas.*) Dosta! Malik, šta je bilo?

MALIK: (*Umiljato*) Tetkice, ja sam bio gladan i tražio da mi daju pare da kupim ćevape. A on me napada. Kaže da sam bezobrazan, nevaspitan i...

TETAK: Nije istina! On je meni rekao da sam parazit i starkelja, i da se kupim u Australiju...

MALIK: Laže, majke mi! Nisam spomen'o Australiju...

TETAK: E, jesi rekao da idem kod svog sina, i da sam perverznan.

MALIK: Joj, što laže... samo sam rekao...

ZU: Dosta. Malik, Tetak je ovdje kao u svojoj kući. I tako treba da se osjeća. Provodi vrijeme sa nanom. Njoj prija to druženje. Ako hoće u Australiju, može da ide. Ovdje je dobrodošao, ne znam je li i tamo...

TETAK: E, ti to ne znaš. Vedo me stalno zove... I ja...

ZU: Molim te, to nije važno. Važno je da si ovdje, i to kao član porodice. Svi mi treba da poštujemo tu činjenicu. Ne smiješ se osjećati suvišnim, jer to nisi... I dosta više o tome...

MALIK: Tetka, možeš li mi dati malo para...

TETAK: Pa sad je uzeo!

MALIK: Laže, majke mi... samo sam...

ZU: (*Prekida ga.*) Koliko ti treba?

MALIK: (*Umiljato*) Pa, eto, koliko mi ti daš...

ZU: (*Otvora tašnu i daje Maliku novac.*) Evo...

MALIK: (*Ljubi je.*) Hvala tetkice. Sad moram ići. Čeka me raja... ćao... (*Izlazi.*)

TETAK: Previše si ga razmazila, i pretjeruješ s tim davanjem para. Mislim da bi trebalo više povesti računa o tome na šta ga troši.

ZU: Nemoj da zaboraviš da je on jedini sin moga ubijenog brata. Ja se brinem o njemu i želim da se ne osjeća uskraćenim za bilo šta. Dovoljno je što je bez oca, i što ga je majka napustila. Želim da mu, zajedno s vama, pružim svu pažnju i ljubav koju zaslužuje.

TETAK: Dobro. Kako hoćeš. Ipak trebalo bi malo povesti računa.

ZU: (*Ignorira ga.*) Mama, kako si ti?

MAJKA: Hodi da te poljubim. Samo neka si se vratila...

Zu prilazi i Majka je ljubi.

TETAK: Eto, otkako si otišla stalno je u brizi. Kad ćeš doći, pa kad ćeš doći?

ZU: Daj, mama, prestani više s tim. Ja moram izlaziti, raditi, hodati...

TETAK: I ja sam joj to rekao... Brate, moramo je nagovoriti da i ona izađe iz ove čahure, da malo počne da živi... Mogla je s tobom otići i na Harisov mezar... Zu, jesi li bila na mezaru?... (*Majka se uznemirila.*)

ZU: Jesam. Sve je uredu.

TETAK: Je li bilo puno svijeta?

ZU: Jeste, kao i uvijek.

TETAK: (*Obraća se Majci.*) Eto, vidiš. Mogla si, vala, i ti ići...

MAJKA: (*Više je uznemirena.*) Ja ne mogu, ne mogu...

TETAK: Dobro, dobro. Zu, je li bio i hodža?

ZU: (*Odsutno*) Jeste, bio je.

TETAK: I šta je govorio?

ZU: Kao obično, gluposti... Izvinite me sada. Boli me glava. Moram malo leći i odmoriti se. Imam puno posla... (*Izlazi.*)

TETAK: E vidi ti nju. Nije ni čudo što je Malik onako bezobrazan... (*Majka jeca.*) De, de dobro je... Hajde da ja i ti gledamo one stare albume... (*Tetak primiče stolicu Majci.*) Vidi ove slike. Svi mi u našoj bašti... Vidi, ovdje kako se smiješ. Eno i Harisa i Ade... vidi se tamo i onaj njen bivši, četnik... Vidi i Hame sa slamnatim šeširom...

Oni ostaju da sjede u tišini jedno pored drugog... Čuje se Majka kako jeca... Prostor u kojem sjede postaje mračniji, ali se oni i dalje vide... Sada je u fokusu dio scene gdje se vidi kada... Taj dio je u polumraku. Zu leži u kadi. Puši i sluša klasičnu muziku. Debussyja, Popodne jednog fauna. Nekoliko puta zvoni mobilni. Ona pogleda na displej. Prekida vezu.

3.

U prvom planu je bašta. Puna je cvijeća, i vidljivo je da se sa pažnjom njeguje. U bašti su pletene stolice i sto. U pozadini se vidi fasada kuće...

ADA: Mmmm, kako divno miriše... Ne mogu da odredim sve te mirise. Mirišu ruže, ali osjetim miris cimeta. Meda. Badema... kolači! Opet pravite kolače... Hej, ima li koga...

Na prozoru u prizemlju se pojavljuje Majka. Ona je dotjerana i vesela...

MAJKA: A, stigla si... izvoli, izvoli, sad ću zvati Zu...

ADA: Priznajte da opet pravite kolače sa medom, cimetom i bademima?

MAJKA: Kako znaš?

ADA: Kako znam? Pa cijela ulica miriši na kolače... namamit ćete sve susjede...

MAJKA: Neka, neka, ima kolača za cijelu vojsku...

ADA: Samo vi pravite kolače, pa da se Zu i ja debljamo...

ZU: (*Dolazi u vrt, nosi poslužavnik sa bokalom i čašama, prilazi Adi i ljubi je.*) Šta je bilo?

ADA: Evo, opet smo dobile materijal za debljanje, test za volju...

ZU: (*Blago*) Mama, ponovo si pravila kolače... Pričekaj... (*I ona miriše.*) Med, bademi, cimet... đavolske kušnje... Slatki grijeh i jedinstveni užitak... Bomba koja detonira i rasprskava se u tijelu u hiljade kalorija... Joj... Neodoljivo i opasno... Mamice, zamolila sam te: nemoj više praviti kolače! Upropastit ćeš i mene i Adu!

MAJKA: Ma nemoj! E pa niste vi same na ovom svijetu. U ovoj kući ima još onih koji vole i jedu kolače, i sve što ja kuham. Ako se gospođicama to ne sviđa, ne moraju jesti.

ZU: (*Spušta poslužavnik na sto.*) Nije pitanje sviđanja. Pitanje je debljanja. Naravno da volimo i ja i Ada sve što kuhaš. I to što kuhaš je tako dobro da te prosto tjera da jedeš. Svako tvoje jelo je pravi praznik za čula... Kako su samo ukusna, mirisna, divno dizajnirana sva ta jestiva čudesa koja spravljáš... Prava remek-djela kulinarstva. Naročito slatka. Sitni kolači, natopljena slatka tijesta s puterom, orasima, medom, jajima, pa kolači s kremama, voćnim, i tajanstvenim i ukusnim sastojcima čije porijeklo teško mogu odgonetnuti ...Mmmm... O njima bih mogla cijeli esej ispisati. Ali, draga majkice, vidiš li da tek govor o tvojoj kuhinji tjera sve moje žlijezde na pojačano lučenje... Ako ti nastaviš tako da spremaš hranu, ja i Ada bit ćemo debele kao krave. Mi tvojoj hrani ne možemo odoljeti...

MAJKA: Ma, daj, ne pretjeruj. Neće ti biti ništa ako malo jedeš. Svega pomalo. Naravno, nemoj se prejedati, ali nije dobro da ne jedete...

ZU I ADA: Znamo, moramo jesti, treba raznovrsno jesti, hrana je pola zdravlja...

ADA: S tim što zdravlju hrana ponekad i šteti...

MAJKA: Ali, to nije moj problem, nego vaš. Jednostavno, jedite manje, kontrolirajte se...

ADA: U pravu ste, to je i moj moto, kontrolirati se, moramo jesti s mjerom i izbjegavati hranu...

MAJKA: Ne, ne to, Bože sačuvaj. Vi niste osjetile rat, i glad. Zato i možete tako govoriti. Ja sam provela Drugi svjetski rat u ovoj kući, i znam kako je biti bez hrane. Već sam vam pričala tu priču o sebi kao razmaženoj djevojčici koja nije htjela jesti, i bila je sva pekava kad je hrana u pitanju. Tako sam jednom, taman nekoliko dana prije nego je počeo onaj rat bacila preko ove ograde, u susjedno dvorište šnitru kruha namazanu kajmakom. Ali, uskoro sam zažalila zbog toga... Već u prvim danima rata nestalo je hrane. Kakav je to samo šok bio! Kakvo iskustvo! Biti gladan. Izbezumila sam se! Preskočila sam ogradu i počela tražiti svoju bačenu šnitru...

ZU: Znamo, mama, tu priču... Mi nećemo bacati tvoje kolače, ali lakše bismo ih se odrekli kad ih ti ne bi tako često pravila.

MAJKA: Žao mi je, ne mogu... i neću vam udovoljiti. Probajte nešto drugo... Nemojte da vam bude poslije žao, ovih i svih drugih kolača koje niste pojele... (*Majka se udaljava u kuću.*)

Zu i Ada sjede za baštenskim stolom, sipaju limunadu iz bokala u čaše i piju.

ADA: Možda je u pravu. Možda ćemo žaliti za svim propuštenim. I ne samo kolačima... Osjećam nekakvu iracionalnu prijetnju svemu dosadašnjem. Osjećam da mi izmiče sve više stvari. Osjećam se uznemireno, uplašeno, nemoćno. A to je tako drugačije od onoga što sam navikla, i što jesam. Zamisli, ja koju su optuživali da sam suviše racionalna, jaka... sada sam ranjiva, dezorijentirana... I to ne samo zbog posla. I glupog razvoda. Prvi put sva moja htijenja da promislim svaki problem, situaciju, čine mi se nedovoljnim, čak beskorisnim ...

ZU: Puno radiš. I taj tvoj razvod. Mada misliš da nije ostavio ožiljke, i mada ne želiš o tome da pričaš, ipak si pozlijedena. Uz to, taj tvoj posao! Svakodnevno se susrećeš sa patnjama, bolešću, smrti... Nikoga to ne bi ostavilo ravnodušnim... Preumorna si. Prezasićena svim i svačim. Treba ti odmor. Ali pravi odmor. Odmor negdje drugdje. Van istog omeđenog kruga. U ovom ovdje je već

odavno postalo zagušljivo, histerično... Znaš, čak i prijetnje koje osjećaš i o njima govoriš možda i nisu toliko iracionalne. One se samo nama čine takvim, a ustvari su vrlo izvjesne... Zaista bi bilo dobro negdje otići...

ADA: I gdje otići? Ima li takvo mjesto gdje bismo bili zaštićeni od sličnih sadržaja? Gdje bi se umor istopio i prerastao u snagu... Tjeskoba u veselje... Gdje bi rad bio radost, a ne napor, a svakodnevica uronjena u opuštenu kolotečinu, a ne moru i prijetnju. Gdje aveti prošlosti ne bi prijetile duševnoj stabilnosti. Remetile san. Gdje bi ljudi bili drugačiji, makar u temeljnim stvarima... Ali, oprost mi na slabosti... Umor, to je to. Malo me je poljuljao u mom profesionalnom i ljudskom integritetu. Oprosti, oprosti, zbrka na poslu, i ostalo, sigurno me to uzdrmalo, učinilo ranjivom...

ZU: Je li te zvao?

ADA: Ne, i hvala Bogu na tome... Ne želim o njemu ništa čuti...

ZU: Ipak, znaš da je otišao na Pale?

ADA: Ne zanima me... Hajdemo pričati o nečem drugom... Uh, što volim ovaj vrt. Trenutno mi samo on, tvoja kuća, njeni ukućani, i prije svega ti, donosite smirenje, gotovo radost...

ZU: Divno, onda da ne kvarimo ove trenutke... Možda bismo trebale to i proslaviti i navaliti na one poročne kolače. Preпустiti se, bez grižnje savjesti tjelesnom sjedinjavanju s njima... Hajde, da jedemo i uživamo... Možda je mama u pravu... možda nam budućnost neće biti tako naklonjena... (*Smije se.*)

ADA: (*I ona se smije.*) Jesi li jedva čekala neki izgovor da ipak počneš jesti kolače?... Draga, nisam znala da ti nekontrolirano ždranje pričinjava takvo zadovoljstvo. Ako je tako, molim, ja te, kao racionalni demokrata ne želim spriječiti u tvom slobodnom izboru i pravu da se obzderavaš. Voljela bih, ipak da sa svoje strane racionaliziraš cijeli problem, da ne kažem vizualiziraš, i razmisliš o svim izvjesnim posljedicama svojih postupaka...

ZU: Hvala, draga prijateljice, ali nemoj sebe isključivati iz ovog slatkog, demokratskog poroka. Znam da i ti, uz sve svoje medicinske limite, ostavljaš sebi dovoljno mjesta za nepredvidive ispadе hedonističke provenijencije... U ovom slučaju, banalnom ždranju. Prema tome, doktorice, nemoj biti licemjerna, pridruži mi se u orgijama slatke hrane...

Smije se, ustaje, odlazi u kuću i donosi tanjir kolača... Jedu šutke.

ADA: Ovo je prava manifestacija raspojasanosti čula, užitka koji udara direktno u mozak, a njega oslobađa od razmišljanja...

ZU: Ne pretjeruj, molim te. Kakav užitak! Možda jedva bijedno zadovoljstvo, koje će uskoro prerasti u grižnju savijest. I ne brini, bit će dovoljno materijala da se sve moždane aktivnosti pokrenu. Kod tebe će to sigurno još dodatno isprovocirati doktorski nerv, i potrebu da sve promatraš s medicinskog aspekta...

ADA: Kad smo već kod toga, donijela sam ti onaj novi lijek. Molila bih te da pažljivo pročitaš uputstvo, i počneš ga uzimati... Ozbiljno ti kažem...

ZU: Eto, znala sam. Čak i ovakav bezazleni gastronomski ispad mora mi prisjesti doktorskim uzurpacijama... Dobro, dobro... Razumijem! Jesi li vidjela kako su ove godine ruže rano procvjetale...

ADA: Ma baš me briga za ruže, jesi li čula šta sam ti rekla...

ZU: Daj, molim te, prekini... Jesi li ti razmislila o tome da se preseliš kod nas? Vidiš li ovu situaciju? Ozbiljno! Sve je poludjelo... Bilo bi ti bolje da si s nama. I sama si rekla da se ovdje osjećaš najprijatnije...

ADA: Samo ti tako. Izbjegavaj problem. Ali, vjeruj mi, on neće nestati sam od sebe...
ZU: Kao da ja to ne znam. U redu, pročitat ću uputu... A sad mi odgovori na postavljeno pitanje.
ADA: Ma ne znam. Sve ovo je nestvarno. Ne mogu da vjerujem da vodi onom što mnogi slute. Valjda ima još malo razuma među ljudima... Mi imamo mnogo posla u bolnici. Uveli su i nekakva nepredviđena dežurstva... Sve je tako nevjerovatno. Neki se baš čudno ponašaju. Neke više uopće ne prepoznajem... Toliko se borim protiv tih tjeskobnih osjećanja...
ZU: Nažalost, zaista izgleda da ona nisu bez osnova. Haris je potpuno u pravu. Ovo ne vodi ničemu dobrom. I on je za to da dođeš kod nas. Možda će i on sa porodicom opet doći kući...
ADA: Pa samo vam još to treba! Vas četvero, plus Haris sa ženom i djetetom, i još ja.
ZU: Pa šta onda? Svi te volimo. I mama i tata, i blesavi tetak... i Haris...
ADA: A naročito njegova žena... (*Smije se.*)
ZU: Baš me briga za nju. Ako joj se ne sviđa... molim lijepo... Uh...
ADA: Dobro, razmislit ću... Da, volim ovu kuću. Sigurnost koju poput iluzije pruža svojom jedinstvenom unutarnjom harmonijom. Volim ovaj komadić zemlje koji je okružuje. Ovu prelijepu baštu, i sve u njoj. Metafizičku atmosferu u njoj. I stanovnici ove kuće su drugačiji od svih ljudi koje znam izvan ove ograde. Kao da su s druge planete. Nestvarni. I ja vas sve volim... sve, tebe posebno... Kad sam ovdje, kao da sam izvan svijeta. Negdje, kao nigdje. Moglo bi biti bilo gdje. Van prostora i ovog ružnog vremena...
ZU: Onda ćeš doći? Hajde, molim te, zbog mene. Evo, obećavam uzimat ću sve lijekove koje kažeš... i više...

Ljubi je. Smiju se.

ADA: Obećavaš? Ali to podrazumijeva drugačiji režim rada, više odmora, vježbi...
ZU: Hej, nemoj sada da pretjeruješ... Pristajem na nove lijekove, ali ne i na novi život... Previše tražiš. Ne pristajem na kontrolu i ograničenja. Znaš da ne volim sputanost, ograničenja, kontrole i savršeni red... Malo nereda i nepredvidivog, slučaja, ni tebi ne bi škodilo...
ADA: Kao da nereda nema i previše... Dobro, ali ti u svoj život, zdravlje koje je ugroženo unesi malo više opreza...
ZU: Nepopravljiva si... Ali, ja ne odustajem... Obećavam da ću uraditi sve da razorim te ograde i rigidne norme koje te blokiraju... (*Čuje se muški glas.*)
HARIS: Ima li koga u ovoj kući?
ADA: Je li to Harisov glas?
ZU: (*Ustaje.*) Jeste... Stigao je... Mama, Haris je stigao... (*Čuje se više glasova muških i majčin, iz kuće.*) Dobrodošao... Kad si stigao?... Jesi li se umorio? Kakva je Kostarika?... Gdje je Zu? Napolju, sjedi s Adom.
MAJKA: Vas dvije, dođite u kuću! Haris je stigao.
ZU: Hajdemo u kuću.
ADA: (*Polahko ustaje.*) Nekako mi se ne ulazi u kuću... Tako je lijepo da bih ovdje zauvijek ostala...
ZU: Pa ostani, ja ti to i predlažem...
ADA: Kad bih mogla zaustaviti vrijeme, i zalediti ovaj trenutak, prostor... da sve ovo ostane isto...
ZU: Fino. Samo da ti kažem da Jasna predlaže da preuredi vrt...
ADA: Ne, zaboga. Nipošto! Obećaj da joj nećeš dozvoliti takav zločin.

ZU: Obećavam, hajdemo sada... (*Opet se čuju glasovi iz kuće.*) Hej, vas dvije, pa hoćete li više doći?

ZU I ADA: (*Ulaze u kuću.*) Evo, evo, dolazimo...

4.

Na sceni je jedna polukružna sećija. Takve sećije mogu se vidjeti po kafanama, kafeima koje imaju separee. Ispred je sto na koji je konobar donio bocu vina, četiri čaše, tanjire sa sirom, mesom, salatam. Jasna nešto govori konobaru. On donosi i posudu sa šampanjcem. Na sećiji sjede Jasna, Kasim i Frenči. Oni su srednjih godina, i prijatnog izgleda.

JASNA: Zu opet kasni. Jesi li je zvao?

FRENČI: Jesam, prije pola sata. Rekla je da odmah dolazi.

JASNA: Valjda neće puno kasniti.

KASIM: Daj, Boga ti, doći će. Što si nervozna? Frenči, reci mi, imaš li puno posla?

FRENČI: Ne baš. Trenutno je zatišje. Dosta programa u mom odjelu je završeno. Čekamo nove upute iz Brisela. Ali, uskoro opet kreće ludnica.

JASNA: (*Ne sluša ih.*) Jedva čekam da joj kažem...

FRENČI: Šta to?

Dolazi Zu. Dotjerana je. Prilazi im. Frenči ustaje i ljubi je. Sjeda do Jasne. I njih dvije se ljube. Kasim sjedi na jednom kraju, do Jasne, a Frenči na drugom do Zu.

ZU: Šta je ovo? Nešto slavimo?

JASNA: Moglo bi se reći... Daj, prvo sjedi... Kasime, natoči joj šampanjac... (*Kasim toči piće.*)

ZU: Pa, o čemu se radi?

FRENČI: Ni ja ne znam...

JASNA: Baš si nestrpeljiva. I napeta, kao uvijek. Opusti se malo. Vidi ovaj divni pogled. Pogledaj grad... svjetla, kakav divan prizor... Malo je ovako lijepih mjesta na svijetu...

ZU: Kakav pogled! Praznina koja povremeno svjetluca. Gomila ruševina koje se tim treptanjem otimaju trajnom nestanku. Šta tu ima lijepo?

JASNA: E, baš nisi romantična. Pokvariš svaku iluziju. Pa, zamisli, dolje je grad, u njemu pulsira život... Ljudi se kreću, žive, ljube... Stotine, hiljade života....

ZU: I smrti. Umiranja. Kakav grad, možda bivši grad. To su samo avetinjske zidine. Duhovi prošlosti. Građevinski krnjaci... Stambene olupine osvjetljene žmirkajućom rasvjetom koja prijete svakog časa da se raspadne. Utone u totalni mrak, gomilu smeća i nečistoće. Gdje su ljudi u svemu tome? Malo ih je. Ustvari, puno je njihovih sjena, humanih ostataka, ispaćenih, prestrašenih, poniženih, životom koji im je nametnut. Ja dolje vidim samo groblje živih mrtvaca.

JASNA: (*Ljutito*) E, baš si pretjerala! Kako možeš tako da govoriš? To što ti vidiš, ja uopće ne vidim. Vidim, naravno, mnogo ružnoga, ali vidim ljepotu koja se skriva iza svega toga. Jedan sklad i harmoniju, snagu i ljubav.

FRENČI: Slažem se sa Jasnom. Ja sam ovdje stranac, i znam za sva stradanja ovog grada, ali, ipak, i pored svega toga, on i dalje zrači nekom neobično prijatnom atmosferom. Gotovo magičnom, mističnom.

ZU: Jeste baš! Začarala ga zla vještica. I ona sada baca svoje zle čari po gradu, već opustošenom, iskrvavljenom. A otrovi po gradu vise u raskošnim grozdovima na sve strane. Preživjeli ga beru i jedu. I tako truju sebe i one s kojima se sreću...

FRENČI: Ti stvarno nekad pretjeruješ! Da, ovaj grad nema nešto specifično, ne bih ja i mnogi drugi bili ovdje. Bili bismo kod kuće. U Parizu, Londonu, New Yorku...

ZU: Ma nemoj me, molim te, nasmijavati! Pa niste vi ovdje zbog građevinskih ljepota, mistične atmosfere, nego novčanih ljepota... Mogao bi makar toliko biti iskren.

FRENČI: (*Uvrijeđeno*) Sigurno da su nečiji motivi i takvi. Moji nisu. Da li ti je palo na pamet da su neki, pa eto i moja malenkost, ovdje zbog ljudskih ljepota, ili nekog pojedinačnog čovjeka, odnosno žene... (*Gleda je ljutito.*)

KASIM: U redu je. Shvatili smo. Nekima se ovaj pejzaž sviđa, nekima ne. Neki su skloni da uljepšavaju, neki da poružnjavaju stvarnost. Neki su zaljubljeni... i to treba poštovati...

FRENČI: Da, tako je.

ZU: Pa dobro. Živjeli vi meni tako uljepšani i zaljubljeni... (*Smije se.*) Dakle, šta slavimo?

JASNA: (*Nakašljava se.*) Hoću li ja? (*Pita Kasima.*) ...Dakle, evo, pozvali smo vas jer ste nam najbolji prijatelji, i da vam saopćimo da Kasim i ja idemo u Afriku... (*Zu gleda zapanjeno.*) Da, čini vam se da je iznenada, ali već neko vrijeme Kasim je u pregovorima s UN-om oko konkursa za ljekare u misijama u Africi. Išao je na više provjera i testova. I sve je prošlo dobro. Ne znamo još u koju zemlju idemo, ali najvjerojatnije u pitanju je Sierra Leone...

ZU: Sierra Leone!

JASNA: Da, tamo se još ratuje i trebaju im ljekari...

ZU: Pa o čemu si ti maloprije pričala? Šta je ovo? Ovdje je rat gotov i ne trebaju ljekari, ne treba ništa, samo ljepota porušenog pejzaža! Šta je to, ne razumijem, ja ništa ne razumijem... Otkud sad to odjednom? Odlazak nakon takvih silnih patriotskih, ljubavnih izljeva, pohvala porušenom gradu!

JASNA: Nisi u pravu. I miješao više stvari. Moj patriotski entuzijazam i ljubav prema ovom gradu nisu ništa manji. I nisu ugroženi mojim odlaskom, pogotovu što idem odavde...

ZU: Ma nemoj! Šta to znači!? Ostavljaš ih nama u amanet. Tvoju domoljubivu konstrukciju, bez realnog pokrića, romantičnu i vrijednu relikviju prepustiti ćeš tako jednostavno? Nama! Zašto? Šta da radimo s tim? Da li treba tu tvoju sliku svijeta da njegujemo i zalijevamo u tvom odsustvu? Da sve to još malo dotjeramo...

JASNA: E, baš si bezobrazna! Mi smo odlučili da odemo na neko vrijeme u Afriku, zato što se Kasimu pruža odlična prilika da dobro zaradi. Valjda ću i ja uspjeti da se zaposlim...

ZU: (*Ironično*) Sigurno hoćeš. Čula sam da se ubiše tražeći inženjere hortikulture...

JASNA: Nema veze. I ovdje ne radim u struci. Mogu i tamo prevoditi...

ZU: S kojeg jezika?

KASIM: Daj, prestanite vas dvije! Dugo smo mislili o ovom odlasku. I nismo vam htjeli ništa reći sve dok nismo bili sigurni da sam prošao sve provjere. Naravno, profesionalno za mene je ovo izazov. Ali još veći motiv je novac, priznajem. Zu, znaš kako svi ovdje živimo. Djeci ne možemo mnogo toga da pružimo. Hoću da zaradim dovoljno da bi se oni mogli školovati...

ZU: Pa i sad se školuju...

KASIM: Ali hoćemo da dobiju najkvalitetnije obrazovanje...

ZU: Onakvo kakvo ne možete dobiti ovdje gdje je sve tako skladno i ljupko, jedinstveno, mistično, drago kao domovina...

KASIM: Jedno je ljubav prema gradu, zemlji, a drugo je realna procjena mogućnosti šta sve to pruža...

ZU: Pa i ja tako mislim. Sad smo se razumjeli. Traktati o ljepotama kojih nema, ljubavi prema ovdašnjim jedinstvenim čarima, i slično, samo su tlapnje. Iluzije, da ne kažem šta više, ili gore. I ne znam zaista da li vi to mislite, da li ste se ubijedili da tako mislite, ili se time samo branite pred odlukom da odlazite. Što se mene tiče, takva pokrića vam ne trebaju. Idite, i drago mi je da mislite da će vam biti dobro. I želim da vam bude dobro. Samo, molim vas, poštedite me neubjedljivih priča.

JASNA: Ja zaista mislim da je ovo najljepši grad na svijetu...

KASIM: Dosta više o tome. Važnije od toga je da je ovo najljepše društvo na svijetu. I vi ćete nam mnogo nedostajati.

FRENČI: I vi nama. Ali, možda se opet skoro vidimo na nekom drugom mjestu... Eto, kad već govorimo o tajnama i odlascima. Ma, ovo baš i nije tajna. I ja uskoro odlazim. Pozvan sam u Švicarsku... I, evo da znate, pozvao sam i vašu prijateljicu da pođe sa mnom...

JASNA: Pa to je divno! Zu, kad idete?

ZU: Ko kaže da ja idem nekud?

FRENČI: Zu je pozvana, ali njen odgovor još čekam... Nadam se, draga, ne još dugo...

JASNA: Ma hajde, Zu, pa vi ste stvoreni jedno za drugo...

KASIM: Daj, Jasna, pusti ih da se sami dogovore... Hajde da nam ovaj susret protekne u prijatnom druženju. Ko zna kad ćemo se opet vidjeti...

JASNA: Vrlo skoro, sigurna sam. Mogli biste doći kod nas u Afriku...

ZU: Nemam pametnija posla. Dosta mi je ovdašnje bijede i patnje, treba da gledam još njihovu.

JASNA: Ali, mi nećemo biti neposredno suočeni s tim. Ipak, Kasim će raditi za UN, i mi ćemo imati njihovu zaštitu.

ZU: E, onda imaš razloga da se brineš. UN zaštita, pa mi ovdje znamo sve o tome...

KASIM: Dobro, dobro... Ja, ipak, kao ljekar, ne mogu razmišljati na taj način. Ljudska patnja je za mene ista. Ma čija bila. Pomoći ljudima, to je prije svega moj spiritus movens... Naravno, ne odričem se ni zadovoljstva koje će mi pružiti naknada za taj rad...

ZU: Hvala Bogu da je tako. Onda su svi vaši prohtjevi, želje i ljubavi ostvareni. Zaista sam fascinirana vašim umijećem da povežete, i osmislite, čak ponudite kao skladnu cjelinu, tako različite stvari.

KASIM: Ne moraš biti cinična.

ZU: Zaista nisam. Najiskrenije sam zadivljena time... (*Zvoni joj mobilni, javlja se.*) Reci. Šta! Ne razumijem te... On je tu... Kuću? Da, da, naravno, vrlo sam zainteresirana... Trebam prvo da je vidim i dogovorim se sa vlasnikom... Dobro. Jesi li ti meni ostavio pošiljku, onako kako smo se dogovorili... Je li sigurno... Dolazim... (*Diže se.*) Nažalost, moram da idem... dajte da se pozdravimo... (*Svi ustaju, ljube se prvo ona i Jasna.*) Nedostajat ćeš mi... Čuvaj se... (*Ljube se i grle.*)

Frenči se pozdravlja sa Kasimom, onda sa Jasnom, zatim Kasim prilazi Zu.

KASIM: (*Grli je.*) Nedostajat ćeš mi. Tvoja ironija, duh, snaga... I još nešto... Molim te, dok sam još na klinici, dođi da još jednom uradimo testove. Znaš da ti je prošli nalaz bio pozitivan... Neću ništa da ti uvijam, jer ti to ne voliš... Nalaz ti je loš...

ZU: Pa naravno da je loš! Kakav bi i mogao biti...

KASIM: Nemoj da se zezaš, stvar je ozbiljna! Jesi li rekla nekom?

ZU: Nisam, i nemoj da se usudiš da ti nekom kažeš...

KASIM: Baš si luda, ja sam ljekar, s profesionalnom etikom, a uz to i prijatelj...

ZU: Onda to i ostani...

Prilazi Frenči.

FRENČI: Idemo li, Zu?

ZU: Ti ostani, ja moram sama da idem.

FRENČI: Ja ću te odvesti...

ZU: Ne hvala, uzet ću taksi... Zaista moram da idem...

FRENČI: Dobro, onda se potruži da mi sutra saopćiš svoju odluku... Hoćeš li da ideš sa mnom? Sutra to moram znati...

ZU: (*Ljubi ga.*) Znat ćeš. Još jednom puno sreće...

JASNA: Čuvaj se Zu... Vidimo se...

Zu odlazi. Ostali ostaju na sceni i gledaju panoramu grada.

KASIM: Zaista postaje hladno, mogli bismo i mi krenuti. Hajdemo...

JASNA: Čekaj, samo još malo... Ne mogu da se odvojim od ovog prizora...

KASIM: Hajde više... (*Izlaze.*)

Kraj I čina

II ČIN

1.

Unutrašnjost disko-kluba. Zadimljeno je i bučno. Muzika Ede Maajke. Mnogo je mladih ljudi. Za jednim stolom sjedi mladić, veoma moderno obučen. Sve na njemu djeluje skupo. On je u centru pažnje triju djevojaka. Gledaju ga zadivljeno. Okolo je gužva. Za šankom stoji Malik sa dva druga. Piju pivo iz boca i gledaju u pravcu stola sa mladićem i djevojkama. Oni piju koka-kole iz čaša i smiju se.

DENI: Ne, sigurno je to neka greška! To se nigdje u svijetu ne prodaje pod markom Nike. Oni su vrlo strogi oko propisa, i standarda kvaliteta... Daj da vidim još jednom... (*Jedna od djevojaka se isprsilila i dozvoljava da on opipa njenu majicu.*) Ne, definitivno nije prava. Možda je turska, ili mađarska... Oni prave takve falsifikate... Ja znam, takva, ali prava majica u Beču košta dvjesto eura... (*Opet pipa majicu.*) Ne, ne, lažna je... (*Otpija koka-kolu, i gleda okolo, kao da provjerava koliko ga ljudi sluša.*) Ti falsifikati predstavljaju veliki problem svim velikim i ozbiljnim modnim kućama. Slušao sam izvještaje koliko gube marke kao što su Nike, Lacosta, Benetton, ali i Chanel, Dior, Luis Viton, Gucci, i druge, zbog tih duplikata. Zato morate paziti. Poznate fabrike i proizvođači uvest će sada zaštitne niti na svojim proizvodima, kao na novčanicama, da bi kupci bili sigurni da kupuju pravu stvar. I da nisu prevareni.

NECA: Nije ona prevarena! Kupila je majicu na pijaci, a tamo nema originala... (*Smiju se.*)
LEJLA: (*Ljutito*) E lažeš! Ja nikada ne kupujem na pijaci. Kako si bezobrazna! Znaš da mi je tata bio u Rimu, i tamo mi je kupio ovu majicu i najnovije *Ray Ban* naočale... Evo... (*Pružna naočale.*)
DENI: (*Uzima naočale i proba ih.*) Prave su. Mada je ovo prošlogodišnji model.
SANELA: A vidi moje. Poslala mi ih je sestra iz New Yorka. Kaže da su koštale pravo bogatstvo.
DENI: (*Uzima njene naočale.*) E, ove su ti sad hit. Cool su. Ja imam iste ovakve, samo sa plavim staklima. Plava je sad in boja za muškarce, ali i inače.
LEJLA: Jao, jeste! Baš mi je mama donijela najnoviji kataloge *Perle*. Cijela kolekcija ovogodišnjeg intimnog ženskog rublja je u plavim tonovima... (*Zadiže majicu.*) Evo, kupila mi je grudnjak u plavoj boji... Pogledaj kvalitet...
DENI: (*Zainteresirano opipava grudnjak.*) Hm, da, da i materijal je odličan... Sad su in prirodni materijali.
SANELA: Ma, bezveze. Meni je ta *Perla* isforsirana. Mnogo kvalitetnije, pa i ljepše je *Liscino* rublje... (*I ona zadiže majicu.*) Pogledajte kakav sam ja *Liscin* grudnjak kupila samo za sto maraka. Sestra mi je pričala da su u New Yorku ovakvi dvjesta dolara... Evo, vidi... (*Potura grudnjak Deniju.*)
DENI: (*Opipava i njen grudnjak.*) Izvrsno. Zaista se osjeća kvalitet...

Malik i drugovi sve to zainteresirano gledaju oslonjeni na šank.

MALIK: Šta onaj šupak tamo radi? Pipa cure za sise... E, samo ako takne još Necu, razbit ću ga...
NINO: Ma, razbit ću ga ja, ako ti nećeš. Jebe me se za pičke, on me nervira, šta misli ko je on!
Dode ovdje na dva mjeseca i misli, glavna je faca... Mene će zajebavat'...
SENO: Ma daj, ba, pustite momka. Šta vam radi? Okupio oko sebe glupačice da im priča o svojim kolonjskim i gaćama. Niko ih ne tjera da sjede s njim i slušaju ga.
MALIK: Vidi ga, matere ti! Ponaša se kao da je oslobođilac. K'o fol on fora i kulturan, i sve zna. On će ih prosvijetliti! Govno jedno! On sve može. Ma, može kurac. Sad ćemo da vidimo šta može...

Malik i Nino idu prema stolu gdje sjedi Deni i djevojke... Seno ih pokušava zaustaviti... Prilaze stolu.

MALIK: Šta ima ovdje kod vas?
NECA: Malik, gdje si? Dođi da te upoznam s našim prijateljem Denijem. On živi i studira u Beču. Došao je na raspust. (*Deni pruža ruku.*)
MALIK: (*Prezrivo*) Jebe me se za njim. Zanima me kakvo je to pipanje ovdje. Ovo je pristojno mjesto i svodnicima je zabranjen ulaz.
DENI: (*Uvrijeđeno*) Da li ti to imputiraš meni da sam svodnik?
MALIK: Ne imputiram ja tebi ništa. Mog'o bih ti samo amputirati ruku ako nastaviš sa onim pipanjem, jesi li razumio?
DENI: Pa kakav je ovo način, kakvo je ovo mjesto... (*Diže se.*)
NINO: Sjedi, šupak jedan... Nisi odgovorio na postavljeno pitanje...
DENI: Pa ovo je nečuveno. Dvojica me napadaju, iz čista mira...
NECA: Malik, stvarno si bezobrazan. Neću ti ovo oprostiti...
NINO: Ti da šutiš... (*Gura Denija i posipa mu majicu pivom.*)
DENI: Joj, moja *Versace* majica!
MALIK: Šta je? I on ga gura. Zar nije original otporan na flekove...

Nino i Malik se smiju.

NINO: (*Još ga posipa.*) Daj da provjerimo kako se ponaša ovaj *Versace*... (*Pali upaljač.*) Da vidimo je li zapaljiv...

Djevojke vrište.

LEJLA: Malik, prestani! Prestani! Ti si monstrum...Nije čudo što te je i majka napustila...

MALIK: (*Goropadno*) Ma, šta ti pričaš, droljo jedna! Marš tamo i zaveži dok te nisam sastavio sa zemljom...

NECA: Stvarno si prostak! Vrijeđaš moje prijatelje. Sram me je što te poznajem...

Neca ustaje i odlazi... Diže se i Deni, pokušava otići.

MALIK: (*Hvata ga oko vrata i udara.*) Šta je, bježiš? Pička ti materina! Misliš, možeš ovdje prosipati svoje fazone... (*Nino ga pljuje.*)

DENI: Upomoć! Upomoć!...

Lejla i Sanela vrište i dižu se... Trče prema šanku...

MALIK: Marš u pičku materinu!

LEJLA: (*Dolazi do šanka i obraća se konobaru.*) Molim vas, hoćete li nam pomoći? Onaj luđak nas napada...

KONOBAR: (*Gleda je nezainteresirano.*) Ko te napada, ne vidim nikoga...

LEJLA: Ma ne, eno tamo, mog druga napada, onog finog mladića tamo...

KONOBAR: A što se fini mladić fino sam ne odbrani?

SANELA: Ma, on nije odavde. Nije navikao na ovako šta...

KONOBAR: (*Glanca čašu.*) Pa nek' navikne... Vrijeme mu je...

LEJLA: Joj, kakvi ste. (*Obraća se čovjeku koji tu sve vrijeme stoji u odijelu i sunčanim naočalama.*) Molim vas, jeste li vi gazda?

GAZDA: Jesam, lutko, šta ti treba?

LEJLA: Molim vas, hoćete li zaštititi mog prijatelja od onih manijaka!?

GAZDA: (*Mjerka je.*) Hoću, lutkice... Hodi ti ovdje da mi popijemo jedno piće. Sve će biti uredu... (*Grli je.*) Zovni i prijateljicu, da se malo smiri...

Djevojke prilaze šanku i on ih tapše po ramenima. Vodi ih do jednog izdvojenog stola.

GAZDA: Sjedite vi... sad ću vam ja posvetit' više pažnje... (*Obraća se konobaru.*) De, zamoli Malika da prestane. Reci mu da sada dođe sa strane, imam nešto za njega....

Gazda se posvećuje djevojkama, a konobar prilazi Maliku i Nini. Šapće nešto Maliku, ubjeđuje ga i raspravljaju se...

MALIK: Sad si se izvuk'o, šupčino, ali ako te još jednom vidim blizu cura, ili ovdje, gotov si.

DENI: Molim vas, zovite policiju! Upropastio mi je majicu od dvjesta eura.

MALIK: Ti meni prijetiš policijom! Đubre jedno... (*Dere mu majicu.*) Evo ti sada upropaštena majica... (*Vadi pare iz hlača i baca ih Deniju.*) Na ti pare, šupak... kupi novu majicu. Imaš boljih na pijaci...

NINO: (*Grabi pare i vadi pištolj. Gura ga Deniju pod grlo.*) Jesi li ti lud! Šupku daješ pare... Daj mu kurac... (*Obraća se Deniju.*) Slušaj, govнару, kupi se odavde dok nisam izgubio živce... I nemoj da ti padne na pamet da zoveš policiju... Vidiš ovo... Prosvirat ću ti metak kroz glavu...

DENI: (*žurno izlazi.*) Vi ste ljudi, ljudi... (*Trči.*)

KONOBAR: Nisi mu baš trebao prijetiti pištoljem...

NINO: Nego šta!? Čekati da me šupak prijavi... Sad znam da više neće pričat'...

KONOBAR: (*Sliježe ramenima i obraća se Maliku.*) Gazda te zove. Ima nešto za tebe...

Svi odlaze do Gazde.

MALIK: Šta one rade ovdje?

GAZDA: (*Grli ga.*) De, malo se smiri. Prep'o si curice, pa ih moram malo smiriti... znaš već...

MALIK: (*Obraća se curama.*) Fino ste krenule! Čestitam... marš kući!

LEJLA: Ma ko si ti da nas tjeraš! Gospodin nas je pozvao za svoj sto. I mi s njim sjedimo. Ne tiče te se...

MALIK: (*Sliježe ramenima i obraća se Gazdi.*) I ne tiče... Šta si me zvao?

GAZDA: (*Prvo se obraća djevojkama, a onda grli Malika i odvodi na stranu.*) Pričekajte me, gospodice. Odmah dolazim. Samo da završim jedan posao, pa vas vodim na piće na jedno krasno mjesto... (*One se smiju.*) Slušaj, stig'o mi je prvoklasni «afganistanac» (*Vadi nešto iz kaputa.*) Vidi, evo...

MALIK: Koliko?

GAZDA: Ih, ti odmah koliko... Pa znamo se, k'o tebi, uobičajno... Hodi ovamo u moju kancelariju. Imam nove šprice. Možeš odmah probat'...

Malik daje rukom znak Nini da pođe za njim, a Gazda maše djevojkama i daje im znak da ga sačekaju...

Iz disko-kluba vode jedna vrata, i ona odvajaju glavni dio kluba od kancelarije. Njih trojica ulaze u taj prostor, a u prvom dijelu je uobičajeno: mladi ljudi sjede, djevojke se smiju... muzika...

GAZDA: Evo, sve je tu.

MALIK: Nemoj da me zajebeš.

GAZDA: Ja? Tebe? Nikad... Evo i šprice...

NINO (*Gleda.*) ...Nemoj da su upotrebljavane...

GAZDA: Ma, vidi njega, evo, vidi...

MALIK: Dobro, dobro... Evo ti pare, i zatvori vrata za sobom...

GAZDA: (*Grabi pare.*) Naravno, naravno. Niko vam neće smetati... (*Izlazi.*)

Nino i Malik pripremaju drogu... Podvezuju ruke... Fiksaju se... Malo stoje, a onda se spuže na pod... Ostaju na podu... Scena postaje mračna...

Unutrašnjost nekog kluba. Vrlo je bučno i zadimljeno. Trešti turbo-folk muzika. U centru je metalna šipka oko koje se uvija, pleše polugola djevojka. Okolo su stolovi sa uglavnom muškom publikom razne dobi i statusa. U klubu je mnogo oskudno odjevenih žena, jako našminkanih. Mnogo je i vojnika u maskirnim uniformama. Nose različite oznake. Američke, kanadske, talijanske, ruske vojske. Ima i vojnika sa oznakama vojske Federacije i Republike Srpske. Ima i muškaraca u civilu, neki su stranci, ali neki govore bosanski. Postoji još stolova u klubu za kojima se kockaju. Neki kockaju, neki se ljubakaju sa djevojkama... Ima i rulet, oko koga je gužva. Smijeh i nesuvisla i nepovezana vika miješaju se sa muzikom... Čuju se glasovi: Moj red... Dobio sam... Ostavi to... Marš u pičku materinu... Varaš... Jebem ti... Fuck of... You are real shit... Pusti sad mene... Dođi ovamo... Ihhh... Hej, donesi to piće...

Ulazi stariji gospodin. Puši kubu cigaru. On djeluje samouvjereno i arogantno, kao da želi da su svi svjesni njegove važnosti... Mnogi kad ga vide postaju tiši... Oko njega se odmah tiska vlasnik kluba, muškarac srednjih godina, i mafijaškog izgleda... malo podalje stoji nekoliko djevojaka i konobara... Svi očekuju da im se Gospodin obrati.

VLASNIK: *(Oslobađa jedan sto, najbliži mjestu gdje igra djevojka.)* Izvolite, izvolite... Sjedite, molim vas... Kako ste danas? *(Gospodin samo klimne glavom.)* Uobičajeno, je l' da?

Gospodin opet nezainteresirano klima glavom. Vlasnik maše konobarima... šapće, daje upute...

VLASNIK: Dovedi malu... Treba li vam još nešto, meze?

GOSPODIN: *(Odmahuje glavom, a onda, kao da se nečeg sjetio.)* Stani malo... Kakvog si mi ono malog poslao u utorak?

VLASNIK: To je rođak jednog našeg konobara. Fino dijete, neiskvareno. Sa sela je doš'o prije mjesec dana... Je l' nešto nije uredu? Šta je uradio?

GOSPODIN: On sigurno nije znao nijedan jezik?

VLASNIK: *(Zbunjeno)* Nije, nije sigurno...

GOSPODIN: Pretpostavljao sam. Eto, vidiš kakve mi ti šalješ!

VLASNIK: Pa šta je bilo?

GOSPODIN: Nije ništa. Dolazio je s onom svojom bradom na kapiju mog ureda. Čuvarima je bio sumnjiv. Rekli su mu da stane. On nije. Morali su pucati...

VLASNIK: Pa vi ste rekli da samo prođe, i da nikom ništa ne govori!

GOSPODIN: Ja sam samo rekao da mene ne spominje...

VLASNIK: Pa šta je bilo?

GOSPODIN: Kao što rekoh, bio je sumnjiv...

VLASNIK: I...

GOSPODIN: Pa, pucali su...

VLASNIK: Jeb'o te... izvinite. Je li ranjen?

GOSPODIN: Nije. Nažalost, preminuo je.

VLASNIK: *(Zabezeknuto)* Pa gdje je sada?

GOSPODIN: Tijelo je u mrtvačnici u našoj bolnici. Ja ne znam ništa, jer ga nisu povezali sa mnom. Ovo sam samo čuo od obezbijedenja... Kod sebe nije imao nikakvih dokumenata...

VLASNIK: Pa šta ćemo sad!? On je i meni neki daljnji rođak... Moram obavijestiti porodicu... Sahriniti ga...

GOSPODIN: Ja ništa ne znam. To nije u mojoj nadležnosti... Još se zvanično nije oglasila naša pres-služba. Nije ni dato saopćenje da je neko poginuo...

VLASNIK: I šta da radim!?

GOSPODIN: Ništa. Čekaj dok naši ne izađu u javnost sa nekim informacijama... Sumnja se da je bio naoružan...

VLASNIK: Ma šta naoružan! Nije mog'o pištolja ni na slici gledat'...

GOSPODIN: Dobro da si mi to rekao... Onda, zvučat će vjerojatnije da se kaže da je nagazio na minu... i da mu je tijelo raznijeto... (*Odmahuje rukom.*) Daj to piće, i ostalo...

VLASNIK: (*Zbunjeno se okreće.*) Joj, jeb'o te, šta ću sad?

KONOBAR I: Šta je bilo?...

VLASNIK: Ništa, ništa, odnesi mu uobičajno... (*Stanka*) Jebem ti... Eno i Rokija, samo mi je još on trebao...

U klub ulazi pripit muškarac srednjih godina, za pasom mu se vidi pištolj...

ROKI: (*Vlasniku*) Jesi li vidio Akija?

VLASNIK: Tu je negdje, šta će ti?

ROKI: Jebem mu majku balijsku... Prod'o mi ovaj sat... vidi, *Rolex*... Ne radi... pička mu materina...

VLASNIK: Eno ti ga tamo pa vidi s njim! Samo, molim te, nemoj mi tuče ovdje. Vidi kakve goste imam. Samo bi mi još to trebalo. A i tebi... Znaš da si na onoj listi...

ROKI: Jebem ja njih i njihovu listu... đe je taj Aki?

Prilazi ruletu gdje Aki kocka. Staje iza njega i uperuje mu pištolj u leđa.

ROKI: Dođi 'vamo, đubre jedno...

AKI: (*Mirno*) Šta ti je? Pa nećeš valjda ovdje pucati! Šta je, ba?

ROKI: Zaklat ću te, neću pucat'... Kakav si mi ovo sat prod'o?

AKI: (*Iznenadeno*) Šta je, šta mu fali?

ROKI: Nemoj meni tih folova... znam ja tebe, lopove jedan... vraćaj mi pare, il' ću te ubiti...

AKI: Polahko, polahko, moja roba je sa garancijom... daj sat... dobit ćeš novi...

ROKI: Jeb'o te novi! Vрати pare... vidi, nije više pištolj uperen u tebe... Nožem ću te proburazit'...

AKI: Stani, bolan... Evo, nemam sad sve pare... evo, evo ti pola... pola dajem kasnije...

ROKI: Ne laži, gade... Lažeš šta zineš... Eto, šta bi sa onom mušterijom za moju kuću? Rek'o si sigurno ću je prodat', k'o fol neka pička se interesuje...

AKI: Ne lažem, matere mi... Evo, sad ću nazvat' ženu što hoće da je kupi, odmah... (*Uzima mobilni.*) Halo, halo, Zu... evo me sa gazdom one kuće što ti se sviđa... Pita jesi li zainteresirana da je kupiš... ostavio sam robu na onom mjestu... Hoćeš da je pogledaš... odmah... Kuća je super, a i gazda je jedan fin čovo...

ROKI: Ne seri više... reci da sad dođe...

AKI: Halo, on može odmah... da, da vidimo se tamo... Dobro, dobro,...

ROKI: Odma' idemo...

AKI: Evo me, da popijem ovo...

Roki gura Akija. Oni izlaze. Mrak.

3.

Mrak je i samo jedna blijeda svjetiljka osvjetljava prostor... U sredini je jedna kuća u poluruševnom stanju. Na klupi ispred kuće sjedi Zu. Ona puši, ustaje, šetka, gleda na sat, provjerava nešto u tašni... nešto mrmlija... U daljini se čuje automobil... Ona ustaje... okreće se... Na scenu izviruje Aki. Iza njega, nepovjerljivo ide i Roki... Oprezni su... Zu ih je spazila i ležerno sjeda na klupu...

ZU: Kasnite...

AKI: Izvini, matere ti, kolega me malo usporava...

ROKI: Dobro večer... Izvinjavamo se... zastoj u saobraćaju...

ZU: Dobro, dobro, hajdemo odmah na posao. Nemam puno vremena...

ROKI: Aki reče da ste zainteresovani za kuću...

ZU: Jesam, naravno. Veoma.

ROKI: Dobro, hoćete li da vam je odma' pokažem... samo da znate, ovo je bila jedna strašna kuća. Malo je upropaštena, al' još je u dobrom stanju. Usto, mjesto je fantastično... sve je nadohvat ruke... i centar, a opet je van gužve...

AKI: (*Obrača se Rokiju.*) Eto, ja vam više ne trebam... Dogovorite se sami...

ROKI: Gdje ćeš ti?

ZU: Hajde da pogledamo kuću... Aki će se vratiti, zar ne?

AKI: Naravno, naravno, izvinite, matere ti, viša sila... (*Odlazi žurno.*)

ZU: (*Pripaljuje cigaretu.*) Pa, hajdemo u razgledanje...

Zu i Roki ulaze u kuću... Kroz otvore se vide kako unutra hodaju, i razgovaraju...

ROKI: Evo, ovdje je bila kuhinja... Ovdje špajz... Pazite glavu... stepenice su malo popustile. Evo spavaće... ima strašan pogled... cijeli grad k'o na dlanu. Ovdje treba malo popraviti...

ZU: Treba mnogo popravki...

ROKI: Ma nije baš tako strašno. Može muž ovo sve da vam popravi... ne treba puno radova...

ZU: Nemam muža...

ROKI: (*Švalerski*) Ih, tako zgodna ženska, a nema muža... Ne mogu da vjerujem... A ako smijem pitat', što to...

ZU: Ne treba mi...

ROKI: Kako ne treba... da vidite šta sve može muška ruka...

ZU: Mogu da zamislim...

ROKI: Prave muške ruke sve bi vam ovo popravile, a i više od toga...

ZU: Platit ću majstora...

ROKI: Ne može se sve platit', ja bih vam baš rado pomog'o...

ZU: Pa što ne biste? Ionako ću plaćati majstore...

ROKI: Ma, ne bih zbog bivših komšija. Nikad me nisu podnosili...

Izlaze iz kuće i sjedaju na klupu.

ZU: Što?

ROKI: Ma naš svijet, znate kakav je. Vazda su bili ljubomorni na moj uspjeh.

ZU: Je li? A čime se bavite?

ROKI: Prije rata sam se bavio trgovinom ljekovitim biljem...

ZU: Šta, vi ste farmaceut?

ROKI: Ne baš... ali moj pokojni djed, Bog da mu dušu prosti, bio je poznati travar (*Krsti se.*) Možda ste čuli za njega. Zvali su ga Jovo sa Romanije. Ja sam naslijedio od njega taj dar. Naslijedio sam od njega i zemlju gdje je sadio i brao to bilje. I sad imam na Romaniji, prema Han-Pijesku, plantaže kamilice, metvice, hajdučke trave...

ZU: Pa to je divno. Ljekobilje, i inače liječenje prirodnim putem je sada trend u svijet... Možete i izvoziti te stvari.

ROKI: Pa to već radim. Obnavljam svoje prijeratne poslovne veze... Ma, da nije bilo tog prokletog rata...

ZU: Da zaista... prokletog... A jeste li vi bili u ratu?

ROKI: Uh. Ma, jesu me mobilisali. Ali su znali za moju vještinu sa biljem, pa su me rasporedili u sanitet. Koliko sam samo vojnika i civila spasio... Liječio sam i neke vaše...

ZU: (*Kao zadivljeno*) Ma nemojte... Baš humano... A gdje to?

ROKI: Na Romaniji. Nisam se mic'o od svojih livada.

ZU: (*Naivno*) A jeste li bili na Treskavici?

ROKI: Treskavici? Treskavici... Možda sam iš'o u berbu šipuraka tamo... jednom...

ZU: I moj brat je bio tamo...

ROKI: (*Promijenjeno*) Je li... svugdje se išlo, bilo je svašta...

ZU: Možda ga znate, zvali su ga profesor. Haris mu je bilo ime...

ROKI: (*Vrlo oprezno*) Sumnjam. Otkud bi' ja njega znao? Nego, zanima li vas ova kuća. Evo, da vidimo koliko nudite. Ja hoću odmah pare...

ZU: (*Vadi iz torbe sliku i potura Rokiju pod nos.*) Možda će vam ova slika pomoći da se sjetite...

ROKI: (*Skoči sa klupe.*) Šta je, bre, ovo? Kakva je to slika?

ZU: (*I ona brzo ustaje i vadi pištolj iz torbe.*) Slika tebe sa glavom moga brata, kretenu...

ROKI: (*Klati se.*) Ma, šta je ovo? Kakva je ovo prevara. Ko si ti?

ZU: (*Drži ga na nišanu.*) Stani mirno... Ne mrdaj... Nije ti ovo nikakva prijevara. Ovo se zove dokument. Evo vidi, na njoj si ti, ponosni četnik, pokazuješ svoj krvavi ratni trofej novinarima... Slučajno, jedan od novinara pred kojima si pozirao je moj prijatelj... I, gle slučaja, odrubljena glava je moga brata...

ROKI: Čekaj da vidim... (*Pokušava se pomjeriti.*)

ZU: Ne mrdaj! Čuješ li! Da se nisi pomakao... (*Drži uperen pištolj.*)

ROKI: Ma to nisam ja! Kunem se svim svetim, majčinim grobom, to nisam ja... Nikad nikog nisam ubio...

ZU: Ne mrdaj... Baš mi je žao... Mora da je neka greška...

ROKI: Jeste, sto posto... takve stvari se dešavaju. Znaš ono, zamjena identiteta. Za tebe misle da si neko drugi...

ZU: Ma nemoj... baš šteta...

ROKI: Ma, sigurno ti kažem... Dokazat ću ti ja... Joj, jeste... Miješaju me sa nekim Luburom. On je to sigurno...

ZU: Sigurno. Ali, ja sad nemam vremena da provjeravam... Ne mrdaj!

ROKI: Šta ti je, bre, jesi li luda, stani... (*Kreće prema njoj.*)

Zu puca... Roki pada prema njoj, pokušava je uhvatiti. Ona se žurno povlači i puca još tri puta... Poljavluje se Aki... Psuje... Pipa Rokija... Provjerava mu džepove... Uzima novac... Baca dokumente...

AKI: Nisam ni znao da tako dobro gađaš. Baš si ga sredila. Svaka čast. Hajde sad, brzo... dok neko nije doš'o. Daj mi pištolj...

Zu stoji kao ukopana i čvrsto drži pištolj.

AKI: Daj mi pištolj, šta ti je, ba... brzo, neko može doći...

Zu ne da pištolj. I dalje je ukočena...

AKI: Daj, jeb'o te, nemamo vremena...

Otimaju se za pištolj... Zu ne popušta... Pištolj opaljuje... Zu pada.

AKI: Jeb'o te... Zu... (Opipava je.) Joj, jeb'o te, šta ću sad... Zu...

ZU: (Miče se.) Briši...

AKI: Joj, Zu, jeb'o te... Izvini...

Aki oklijeva, opipava joj puls... Zu odmahuje rukom i baca mu tašnu... Aki uzima sve iz tašne, briše tragove sa pištolja i stavlja ga Rokiju u ruke... Čuju se neki glasovi.

AKI: Izvini, matere ti... Jebi ga...

Aki se žurno gubi u mraku... Čuje se policijska sirena...

Na sceni leže nepokretni Roki i Zu... Mrak...

Zavjesa